

НОВА СВѢТЛИНА

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Тъзи е третата година от как слѣдва да се издава и редовно изпраща на абонатитѣ „Нова Свѣтлина“; обаче, из послѣднитѣ тѣзи, мнозина не са си внесли никак абонамента. Ний покорно молим всички изобшто, както тѣзи които са внесли по нѣшто, тъй и тѣзи които не са никак внесли, да благоволят да си доплатят напълно абонамента до послѣдната тѣзи година. Който до края на тѣз година не си внесе напълно абонамента, ште му се прекрати изпращанieto на „Нова Свѣтлина“ за четвъртата година.

Целта на това списание е повече морална от колкото материална—достатъчно е само то да си покрива разноситѣ. Във това отношение молим сѣкиго да благоволи да си внесе абонамента, който е 5 лева за три коли и половина печатни със „Здравословие“.

Комуто не се ште да плати ние го умолиаваме да благоволи да ни изпрати обратно всичкитѣ книжки.

Редакцията

ТЕОРИА И ПРАКТИКА НА СПИРИТИЗМА.

Дѣйствиелно доказателство.—Сомнамбулизма.

Че нашата душа е независима от тѣлото ни, доказва се чрѣз явлениата на сомнамбулизма.

Сомнамбулическото положение е достъпно на разви степени; но същинския сомнамбулизм се ха-

рактиризира от двѣ твърдѣ точни положения, които показват ясно душевната автономия.

Тѣзи двѣ положения са: 1-о уединението на човѣка; 2-о непомнѣнието штом се той разбуди.

Опита доказва че същинския сомнамбул е съвършено изолиран от външния свѣтъ; той не е в отношение освѣтъ с магнетизатора си и само посредством него с другитѣ хора.

Чувствата се нахождат в прѣкъснато положение, общата даже чувствителност е унищожена; явно е че отношението не става чрѣз органитъ; то става направо, душа с душа.

Това заключение се потвърдиава, в послѣдуюштитѣ сомнамбулизми, от явлениата на привлекателността, от предаванието на чувстванието, мисълта, волята, които стават без посредството на нѣкой знак, движение или органическо дѣйствие, само чрѣз самата воля на магнетизатора, изразено умствено.

Явно е, че във всичкитѣ от това естество явлениа, душата на магнетизатора е, коіато дѣйствува направо върху душата на магнетисания, и коіато указва на послѣдната едно опрѣдѣлено движение, едно чувство, една мисъл, едно желание.

Второто характерично положение на сомнамбулизма: непомнѣнието на приспаниа, штом се той разбуди, не е по-малко доказателна.

Подир завърштанieto си в своето нормално положение, сомнамбула не помни нищо от това което се е случило, това което е говорил или завършил във време на своето сомнамбулическо положение.

Но штом премине пак в едно сомнамбулическо положение, той си спомнѣа, не само за извършванието на нѣшта във време на други по-предни сомнамбулизми, но опште и за нѣшта които са стапали в будно време тѣй добрѣ, както когато е буден.

Това странно явление показва че съществува в човѣка едно вътрѣшно чувство, което е съштатата душа, и на коіато външнитѣ чувства не са освѣтъ

едно разширение, което се вдава във вънкашния свѣтъ за да знае што остава; тѣзи вънкашни чувства във време на едно сомнамбулическо положение се въздръпват или прибират към вътрѣшността на душата.

Можем да сравним челоуѣка с едно дърво на което вътрѣшното чувство се нахожда въпъца а вънкашното в коренитѣ.

Аналогически с естествения свѣтъ, челоуѣческото дърво ще се вдаде в духовния свѣтъ, чрѣз стебло, клоништа, листи, цвѣтъ и плодове.

Понеже в едно сомнамбулическо положение челоуѣк може да си спомни за сичкия живот, коги когато е буден, той не помни, и то не до там добрѣ, освѣн това което се е случило в сегашния му живот, то се слѣдва че истинското сѣдалиште на паметта е във вътрѣшното чувство.

Ако паметта съществува във вътрѣшното чувство, вън от организма, тя може слѣдователно да живѣе подир смъртта, подир разсиплението на организмѣ*)

Нека сега извлѣчем от тѣзи чрѣз опит доказани дѣйствиа, слѣдствиата, които естествено произлизат.

1-о От това че сомнамбула е в съобщение с магнетизатора си душа с душа, без посредството на никакъв тѣлесен орган, се следва че, даже при—живѣ, душата е независима от организма и може, без него, да изпълнява своитѣ си интелектуални (умствени) дѣйствиа.

2-о Ако душата е независима от организма, тя може и трѣбва, следователно, да продължава живота си подир разрушението на тѣлото.

3-о Ако двѣ въплѣтени души, както са тѣзи на сомнамбула и тѣзи на магнетизатора, могат да се съобщават помѣжду си без никакво органическо сръдство, то ништо не може се противи штото една душа безплътна да се съобщава с една коіато е въплотена.

*) В челоуѣка съществуват двѣ памети: 1-а физическа и 2-а духовна.

Трѣбва добръ да знаеме, че душата не си измѣнява естеството когито си измѣниа положението. При—живѣ, тя е подложена да съществува под нѣкакъвъ си начин; подир смъртта, тя е тоже подложена да съществува, но не под същия начин, условието се измѣниа; при сичко туй тя сѣкога е същата душа.

Съобщението на мъртвитѣ души със живитѣ е следователно нѣщо възможно. Има ли го дѣйстви—телно? Ето въпроса, който трѣба да се разрѣши чрѣз наблюдението и опита

4-о Понеже душата си напoмнѣа в сомнамбулиз—ма, когито органиѣ са в прѣкъснатост, положениа—та си в будно време, както и тѣзи в сумнамбули—ческо време, то следва че тя се движи, дѣйствува и развишлява независимо от органиѣ.

Следователно тя може да следва да дѣйствува и се движи, и тогава, когито е съвършено раздѣ—лена от тѣлото.

5-о Понеже душата съхраниава своѣата дѣѣател—ност подир раздѣленнето от тѣлото, то тя може, в нѣкакъвъ размѣр, в нѣкои, опредѣлени или не, случаи и състоѣния, да дѣйствува върху другитѣла, както тя е дѣйствувала върху съштото си тѣло когато е била с него свързана.

Както го е забѣлѣжил Ван—Хелмонт, дѣйстви—ето на душата, възн от наз, не е повече чудесно от колкото то е върху собственото наше тѣло. Едното и другото от тѣзи дѣѣствия са въпрос дѣѣствителен.

Ако чувственитѣ предавания и тѣзи на мисъл—та, на волята доказват независимостта на душата относително до организма, сомнамбулистическитѣ яв—ления от ѣсновидство и предвиждане са опште по—вече доказателни.

Сомнамбула вижда вътрѣ в тѣлото на тѣзи кои—то го консултират; той открива болѣститѣ от кои—то тѣ са заразени; той указва тѣхнитѣ преминали фази, даже и бъдѣшти, и предписва нуждитѣ лѣ—карства.

Нахождат се сомнамбули, даже хора в будно положение, които откриват водни извори, каменни въглишта, метали, и прч.; сичкитѣ тѣзи дѣйствия, независими от чувствата, са душевни свойства.

Предвижданието е оште едно по-ясно и по-удивително доказателство, за душата, и за нейното прѣвзходство над органитѣ, които тя въодушевява, и без които тя може, но тѣ без нея не могат.

Не е сичко туй. Сомнамбулизма ни води по-далеко, като ни доказва не само душевната автономия, но оште и нейното преживявание подир смъртта.

Іасновидството и вижданието.

Дѣйствително, нахождат се сомнамбули, които са надарени със способността да виждат умрѣлитѣ, да ги чуват и да говорят с тѣх. Срѣщат се даже хора които притежават тази способност в будно положение.

Тѣзи сомнамбули или медиуми—іасновидци описват физически, моралното състояние и характера на тѣзи умрѣли които виждат, без да са ги видѣли или познали нѣкога когато са били живи; тѣ ги описват тѣй, дѣто тѣхнитѣ роднини или приятели да могат да ги познаят; по нѣкоги даже казват и имената им.

По нѣкога се случват много іасновидци в едно мѣсто и сички виждат едни и съшти духове; тѣ ги описват отдѣлно и тѣхното описвание излиза съобразно.

Ако това съгласие се представеше един само пътъ, можеше да се каже: това е една случка; но то се срѣщта често; не се изисква освѣн да се изслѣдва с търпение и искренност.

За модерната наука, тѣзи виждания не са освѣн чисто и просто халлуцинации; остава да се узнае какво е една халлуцинация.

За нас тѣзи виждания доказват обективната точност на духоветѣ и душитѣ на мъртвитѣ.

При това доказателство може да се прибавят още много други; но тѣ нѣма да бъдат повече до-
вѣрителни за тѣзи които не вѣрват.

Не трѣбва следователно да търсим с голѣмо у-
порство да убѣждаваме безвѣрнитѣ. Нека бъдем тър-
пеливи и снисходителни за другитѣ, толкова, даже
и повече, от колкото ние желаем тѣ да бъдат за нас.

Ако те не са видѣли, защото ние искаме да по-
вѣрват?

Ако тѣ са видѣли без да се убѣдят, то е че тѣ
или не са проумѣли, или не искат да проумѣят ка-
то не вѣрват.

В първия случай, тѣ са за съжеляване по при-
чина на тѣхната умственна слабост. Във втория, тѣ
са за съжеляване още повече по причина на тѣх-
ната сърдечна слабост.

Тѣ са довольно нещастни дѣто са лишени от у-
тѣхата, коіато произвежда умственното вѣрване в
бъдѣщия живот; при това неблагоприятно трѣбва
ли да им се притурият още други физически мъки
каквито бѣха в употребление в други времена?

Потрѣбни условия за спиритическитѣ опити.

От сичко туй, което предшества, следва че
душитѣ на умрѣлитѣ съществуват обективно, и че
съобщенията мѣжду тѣх и нас са не само възможни,
но и дѣйствителни.

Вие ще ми кажете: „Сомнамбули, довольно іас-
новидци, дѣто да виждат духове и да приказват с
тѣх, се нахождат рѣдко; в случай че аз не мога да
се сдобия от тѣхното посредничество за да имам
едно доказателство от опит, то аз съм принуден да
се огранича в доказателствата на благоразумието и
на разсъждението.

„Следователно, в един такъв случай, безмър-
тноста на душата ще бъде за мене повече като е-
дин член на една вѣра от колкото на една наука;

освен ако ми покажете други нѣкои по-практични средства, чрез които да остановя моето убѣждение“.

Точно тука, любезна моѧ Софио*), аз исках да дойда; ясността с коѧто вие вкратце изрѣкохте това, което аз ви казвах, ми доказва че вие сте ме добрѣ разбрали, и че ние можем без никаква грижа да следваме пътя си в областта на спиритизма.

Следователно, отпуснете ми още нѣколко минути внимание, и близо ште бъдем към цѣлта на вашитѣ желаниа.

Понеже съобщението става душа с душа между мъртвитѣ и живитѣ, вие разбирате че нашето тѣло, нашитѣ вънкашни чувства, са едничкото препѧтствие на непосредственото отношение.

За да се постанови това отношение, следователно, трѣбва:

1-о Или живия да се изолира от вънкашния свѣт, и да се съсредоточи към вътрѣшността си;

2-о Или умрѣлия да се изсрѣдоточи, да стане вънкашен, един вид вѣществен;

3-о Или всѣк от своѧ страна да положи своето, за да се извърше на половина постѣпката.

Първата случка е в сомнамбулизма, но, както казахте, всѣк нѣма достаточна сила за съсредоточване, дѣто да може да влѣзе, самичак или с помощта на едного другиго, в това положение.

Втората случка са ѧвява в самоволното поѧвление на духоветѣ и в разнитѣ ѧвления, които тѣ правѧт без наз и въпреки наз.

Третѧта случка е таѧ, коѧто има най-благоприятни условия; таѧ употребѧват в призванието на духоветѣ. Но тѧ е най-опасната, както ште видим по-долу.

Ште се постараѧ да ви дам нуждитѣ наставления върху тѣхното употребление, за да можете да си служите без да подпадните в злоупотрѣбление.

*) Цѣлата тѣзи статѧ автора ѧ писал във вид на утешение към една дѣщерѧ, коѧто нагубила майка си.

Три условия са необходими за да сполучи едно призвание. Тръба:

- 1-о Позволенията Божие;
- 2-о Волята на призователя;
- 3-о Волята или съгласието на призования.

Че позволенията Божие е едно условие без което не се може, се забелязва от това дѣто душитѣ и ангелитѣ са подложени нему, т. е., зависими от Бога.

Че волята на странитѣ е тоже едно необходимо условие, става явно само по себе си.

Не трѣбва даже да се удивляваме ако сѣкога не можем да сполучим съединението с духа когото желаеме, и ако нѣкога го сполучваме с тѣзи които не желаеме.

Тѣзи несполуки, на мѣсто да отслабнат спиритическата доктрина, я подтвърдяват: Духа отива там дѣто ште. Бог позволява когато го намѣри за добръ. Отдѣлената душа се съгласява да се съобшти според, както казва Сведенборг, „преобладайуштата любов“, т. е. според нейнитѣ сродни свръски, нейната благосклонност и симпатия, нейнитѣ общи чувства или идеи с призователя и проч.

Случката, която, по нѣкои причини, подбужда към съобщенията, е един опасен източник за лица които злоупотребляват с призванията, които продължавават заседанията много дълго време, или които ги повтарят много често; и особено за тѣзи които си мечтаят, научно, че духоветѣ трѣбва да са под тѣхната заповед, под тѣхния произвол, и че спиритическитѣ опити трѣбва да сполучват математически, както физическитѣ или химическитѣ.

Наскоро ште дойдем върху тази опасност, и върху средствата да я предварим и поправим. Преди това, подобава да ви покаже постъпването на начина върху призванията.

Преживяване на преобладайщата любов.

Не дѣйте, драга ми Софио, увеличава мисълта ми, и да заклѣчавате от това дѣто душитѣ си имат заніатие на онзи свѣтъ, че тѣ не се интересуват никак в наз и в нашитѣ дѣла, и че е съвсѣм празно нѣщо да си мечтаеме че са тѣ които отговарят на нашитѣ призвания.

Това мнѣние може да се обори като лъжливо 1-о чрез преданието; 2-о чрѣз подобieto, и 3-о чрѣз опитността.

„Чрез преданието“. Дѣйствително, едно голѣмо количество древни писатели се са изразили противно на това което си бихте помислили. Мога да ви покажа авторитета на Виргилий и много други; но понеже аз веке ви говорих за Максим де Тир, аз ште ви поднеса това което той казва относително до въпроса.

„Когито душата се отдѣли от тук за да отиде там, тѣа като съблече тѣлото си и го остави да гние в земята, незабавно и чрез един неизмѣнѣем закон, от челевек става демон, и разглежда с чисти очи предмѣтитѣ които ѣ са собствени; погледа ѣ не е веке помрачен от тѣлесната мъгла, ни смутен от разнообразността на лицата; никой гѣст въздух не ѣа никога забикаліа, а напротив очитѣ ѣ като са в положение да разглеждат хубавото, ѣ произвеждат и най-свършенната радост в това разглеждане.

„Тѣзи душа като си помисли върху преминалия си живот, намира че нейната участ тогива е била окаіана; от това тѣа се развеселява, и се счита за щастлива от това си положение. Тѣа си спомнѣа то же за положението на души с които е била блиска, и които са опте на земята; тѣа иска, чрѣз едно дѣйствие на любовта от коіато е препълнена за челевекитѣ, да се намѣри при тѣх, с наклонност да ги подкрепи когато тѣ се колебаіат. От една друга страна Божеството дѣйствително задѣлжава тѣзи души да

надстойват над хората от съкакъв вид и в съкакво положение, да ги спомагат в тяхните намърения, и в занаятите които упражняват“

Максим предполага тук една душа която се е владала добрѣ във време на живота си и която се награждава за своето достоинство. Това е положението на вашата добра майка. От това съдете ако тя е за съжеление.

Мнението, че отдѣлните души от наз, са хладнокръвни към наз, е тоже противно на подобieto.

Когато сме в пътешествие в далечни мѣста, не си ли напомниме с удоволствие нашето родно мѣсто? Така любов към нашето огниште понякога не произвежда ли болѣстта назоваема носталгия—даже по някога и смърт?

Обратно, когато сме веќе в дома си, не ни ли прави удоволствие да мислим за мѣстата които сме обходили, и да разказваме какво сме там видѣли?

Подир свършването на нашето прибавяне по земята, може ли да бъде другоиче?

На конец това мнѣние е невѣрно и прѣд опитността.

Както видѣхте, справедливо можем да върваме че древните не са били до там потвърдителни върху положението на душите подир смъртта, като не са имали дѣйствителни доказателства за подпорка. При сичко туй тѣ са познавали тѣй добрѣ както и ние практикуването на призванията.

Както и да бъде с древните, ние имаме много опитни доказателства в това че душите на мъртвите слѣдват да се занимават с роднини и приятели, които тѣ са обичали и са оставили върху земята.

Тѣ ни дават добри съвѣти и добри вдъхновения. Случва се даже дѣто тѣ да се заинтересувани повече в нашето благополучие—даже материално, от колкото ние сами.

Сведенборг увѣрява, че отдѣлните души съхраняват в онзи свѣт това което той нарича тяхната

„преобладаиушта лиубов“, т. е., че тѣ обичат да спомагат тѣзи хора които се занимават със съштото заііатіе с което тѣ са се занимавали, когато са били на земята.

Един поет може да бѣде вдѣхнат от един друг; един лѣкаръ от един лѣкаръ и прѣ. Това се съглежа да често.

Сведенбурговото увѣреніе не е частно; много по-преди, Максим де Тир, когото аз често ви цитирам и когото аз ви съветвам да прочетете, е казал че демонитѣ, т. е., духоветѣ когато са били особно привѣрзани към нѣкой земен прѣдмет, не се отричат от него в новото си положение“.

Следователно, вѣрвайте на здраво, драга ми Софио, че вие не сте раздѣлени от майка си освѣн нагледно, че тѣа е сѣкога при вази.

Ако не іа виждате, не іа ли чувствате?

Доказателство за съштността на един дух.

Под това заглавие прочитае в „Revue spirite“ слѣдуіуштето:

Много съобщтєніа бѣха веке получени чрѣз движєніето на масата, когато своеволно дойде един дух та се іави по съштиа начин, като ни каза че познавал едного из нази.

Ние бѣхме трима, от които само двама имаха рѣцетѣ си върху масата.

Вѣпр.—От дѣ сте?

Отг.—От Даннемариа.

—Обичате ли да ни покажете името си?

—Не.

—Защо тогива дойдохте тук? без съмнение имате нѣшто да ни кажете?

—Не знаіа; една сила ме принуди да дойда.

—Сте ли в съзнаніе на вашето положение, на вашето състоіаніе?

— Да.

— Има ли много време от както сте умрѣли?

— Не.

— Можем ли да разчитаме на години?

— Не.

— На месеци?

— Не.

— На дни?

— Да.

— Колко дни?

— Осем.

— Сте ли благополучни?

— Не.

— Вѣрвате ли в Бога?

— Не.

— Без съмнение вие сте отказвали да вѣрвате и в безсмъртието на душата?

— Да.

— При всичко туй вие веке познавате добрѣ, че, без тѣлото си, вие съществувате?

— Да.

— Добрѣ! от дѣ произхождате; сте ли от веки веков?

— Не знаа; не.

— При всичко туй, вие сте имали едно изхождение, едно начало?

— Да.

— Тогива вие произхождате от нейдѣ. Наречете го Бог, Творителъ, Върховна сила, Справедливост, Добринна, Безконечна мъдрост, Съшгество първоначално, Съшгество на съшгествата, думата не врѣди никак, при всичко туй това съшгество съшгествува понеже то ви е сътворило; припознавате ли го?

— Не.

— Вѣрвате ли, че вие съштия, че вселенната, че всичко, което съшгествува, е следствие на една случайност?

— Да.

— Припознавате ли поне, че нѣма дѣйствие без причина?

— Да.

— Тогива, зашто отказвате причината, като гледате дѣйствиата? Таѣа случайност е едно нѣшто, понеже тѣа ви е произвела?

— Да.

— Таѣа случайност е следователно един Творитель?

— Не зваѣа..... Видѣх дѣцата си.

— От осем дни насам?

— Да.

— Съпругата ви съштествува ли оште?

— Да; аз не исках да ѣа вида.

— Види се да имате лошав спомен от неѣа?

— Да.

— Добрѣ, приателло, по каквато и да е обидата, коѣато тѣа ви е цѣправила, то упростете ѣа?

— Не.

— Вѣрвате ли, че вие имате един дух водитель, един покровител, който черковата именува ангел храни-
тель?

— Да и не.

— На конец нека предположим, че той съш-
тествува, желаете ли да го видите?

— Да.

— Направихме една молитва и в едно кѣсо вре-
ме той отговори:

— Виждам го..... Предпочитам да ми се говори
в единствено число.

— Понеже твоѣа ангел храни-
тель е при тебе, попитай го, ако Бог съштествува?

— Той каза че съштествува.

— Попитай го ако това, што ти казвам е вѣрно?

— Да.

— Имаш ли довѣрне в мене?

— Да.

— Ти виждаш, че аз нѣмам намѣрение да те
гѣжа?

— Да.

— Е, добръ! искаш ли да ма слушаш?

— Да.

Аз му изтълкувах и му описах до колкото ми бѣше възможно што е човеческото същество, зашто то съществува, какви са неговитѣ участии и прѣ. като свърших с молба да преклони да упрости жена си, нѣщо което той обѣшта.

— Желаетъ ли тѣз нощ да дойдеш да ме навидиш, като опиташ да ма похватиш или да удариш нѣколко удара?

— Да.

— Освободен ли си вече от материята?

— Не, аз опште съм свързан с там долу.

— Можеш ли и искаш ли да дойдеш с мене утрѣ вечер?

— Да.

Аз му изтълкувах, че там ште се намѣрат медиуми чрез които той може да говори.

— Искаш ли да опиташ, като употребии органитѣ на тѣзи лица, да ми говориш?

— Да, ште видѣ.

— Приетельо, преди да се раздѣлим, аз те моля да имаш дързостта и добрата воля дѣто да обѣявиш грѣшкитѣ си, да припознаш и да потвърдиш истината, коіато ти се представява, да молиш Бога да те помилва, той не отказва никога на исканата молитва от неговитѣ чада. Моля те, — искаш ли?

— Да.

— Сега желаетъ ли да ми кажеш името си?

— Да, Корниер Елеонор.

— Сбогом, приетельо, извини и утрѣ?

— Да.

Нѣкой си, който стоеше в същата къшта и който имаше роднини в Даннемариа, се бѣше предизвѣстил да пише на роднинитѣ си и ги попита за смъртта на Корниера Елеонор. Писмото бѣше вече готово

за изпращаніе, когато той получи с поштата едно писмо от сестра си, коіато му пишеше и го извѣстіа-ваше за смъртта на Корниера Елеонор.

Забелѣжитѣ на У. Крукс по сеанситѣ на Д. Д. Іум.

(„Ребус“)

(Продължение от кн. IV и V)

Сеанс на 31 Іули 1871 год. от 8 ч. 30 м. до 11 часа вечерта.

Присѣтствуваха: Г-н Д. Іум, Госпожа П. Крукс, Г-жа Берд, Г-н Кокс, Г-жа Хъмфрей, Доктор Берд, Г-жа А. Крукс, Г-н и Г-жа У. Крукс. Бѣхме в стаіата дѣто се вечеріа, коіато се освѣщтаваше ту с газова лампа, ту с спиритна, ту съ свѣшт. Масата, на коіато се ѣде, не бѣ добръ прилѣпена: по средата имаше отверствие около четири діуйма в ширина. На неіа се намираха следуіуштитѣ предмѣти: хармоника, малко ръчно звънче, дъсчицата, книга, молив, едно кѣсче фосфор, от което половината бѣ потопено във водата и една спиритна лампа с фитил.

Масата (стола) през всичкото време бѣ покрита с една покривка. При запалванието на сеанса горѣше газовата лампа.

След десет минути стола захвана да се друсасилно; в два до три случая по нашето желание, тѣзи силни, кратковременни друсания се повториха до едно опредѣлено число пъти. Като взе хармониката, Іум іа постави под стола по обичния си начин; изведнѣж по неіа захванаха да се чуват отдѣлни поти, Г-н и Госпожа Берд тикват се под стола и виждат, че хармониката се надува. Угасіава се газената лампа и се запалва спиритната; от желтна пламѣк на тази лампа лицата на всичкитѣ присѣтствуіушти станаха блѣди, като на мъртви; кораловитѣ украшения, които Г-жа У. Крукс имаше измѣниха цвѣта си. Като сие от себе си кораловата огърлица, жена ми

ia тури на покривката около спиритната лампичка, тъкмо на отворствието, което бѣ образувано на стола. Тутаки покривката на това същото мѣсто захвана да се подува, и коралитѣ захванаха да се мърдат; това се повтори два три пѣти.

Љум спуствна хармониката на диушетомето и ситури рѣцетѣ на масата. В скоро време като захвана да се чува нѣкакво движение на инструмента под масата, Љум помоли съседкитѣ си, Госпожа Уилиам и Госпожа Р. Крукс, да му държат рѣцетѣ в своитѣ, а мене—да тура моитѣ крака върху неговитѣ, което се и изпълне. По такъв един начин Љум нѣмаше физическа възможност да се допрѣ било с крака било с рѣце до хармониката; освен това и лампата свѣтѣше тѣй іасно, штото всички участвуиушти в сеанса можеха да следіат движениата на медиума. Щом хармониката захвана да свири и се изсвириха нѣколко пѣсни, всинца се убѣдихме, че това се произведе без участието на Љума.

Господин Љум заіави, че хармониката се намира на колѣнетѣ му и че сама се озовала. Той іа подига и тіа захваща да свири въ рѣката му (Љум си стоеше тѣй, както и по напред); след това той заіави, че іа нѣма в рѣцетѣ му и тури тѣзи последнитѣ на массата. Ний пак чухме свирніа от инструмента под массата, след това озовава се на моитѣ колѣне; аз си спуствнах рѣката под массата, и тіа (хармониката) се тури в неіа. За една минута аз іа подържах но тіа не издаде никакъв звук; когато іа подадох в дѣсната рѣка на Љум, тутакси се чу една мелодия, коіато Г-н Крукс поиска да се изсвири: „Ye Banks and breas“. След това пѣсента се изсвири извънредно хубаво. Нѣкой си изказа мнѣние, че такива трѣбвало да бѣдат пѣсвитѣ от другна свѣт. На това се получи отговор:

„Сега іа слушайте!“

Минуточно хармониката спрѣ; тогива ний намалихме свѣтлината на газовата лампа до толкова за

да можем да виждаме всекиго от окръжаващите, и хармониката отново захвана да свири. Гум стана и тури хармониката на масата, като ѝ намести срѣшту Д-ра Берда, и ний всички видѣхме, как инструмента с голѣма сила се свиваше и разтѣгаше, слушахме, как той звучеше. Всичко това ставаше и тогава даже, когато Гум ѝ обвѣси, като ѝ закрѣпи на една тънка връв, коѣто аз прокарах през една от дупките на хармониката.

Г-жа Коке, като държеше една китка под масата, помоли да се вземе от ръката ѝ и да се поднесе на една от дамите. Китката бърже се взе от нея; по-послѣ, когато ний бѣхме ѝ вече забравили, на края на стола, между госпожа Берд и господин Р. Крукс, се забелѣза нѣкакъвъ си бѣл предмет който се мѣстеше насам, нататък. Като се приближихме и го разгледахме, указа се, че то е китката на госпожа Коке. В това също време госпожа Берд извика, че нѣщо ѝ държало по роклята. Полученото съобщение гласеше:

„На Вас носим китката!“ Между това Гум, като падна в *транц* тихичко се разговарѣше с Г. Р. Крукс, след това стана и захвана съе слаби стѣпки да се разхожда из стаѣта; послѣ как сѣдна, като говорѣше, че мислитѣ му изчезват и скоро засна. Получи се фразата:

„Снемете си ръцете от масата,“! Ний си снемем ръцетѣ. Не се мина минута и се зачу една гирюлтна: захвана да се повдига записното ми тефтерче, връх косто аз бѣх турил една книга („случки в живота ми“), за да не се разтварѣа; книгата се плъзна по записното тефтерче, като се повдигаше на всеко помръдване около един дѣйим. Всичките присѣствуиушти видѣха това и ясно чуваха шума, който се произвеждаше от движението на книгата. След това нищо вече не се случи, и нам се каза: „прекратиаваме, че силата ни се изтошти“,

След това ний свършихме сеанса. В продължение на втория сеанс Госпожа Уилям Крукс, коіато стоеше редом с Іум, чувствуваше постоіанни допиранна и гладіанна по ръцетѣ си, съшто забелѣвала, че около неіа под покривалото на массата се іавіават нѣкакви прѣсте. Аз и Госпожа А. Крукс съшто почувствувахме тѣхното прикосновение; по напото искание тѣзи прѣсти ни удариха по ръцетѣ. На петелката на Іумовия сіуртіук имаше един трандафил; около него Госпожа Крукс видѣ два тѣнки прѣста (малкия и показалеца), че кѣсат листата от него, нѣкои от които се турѣха около мене на массата, а другитѣ бидоха поднесни на Госпожа Р. Крукс. На три пѣти жева ми видѣ, че се іавіава дѣла ръка, коіато да преминува под нейнитѣ ръце, които бѣха въз массата. Тази ръка бѣше малка, пѣлна и изіаштна; тіа іа видѣла само до китката и като че ли се измѣкнала от нѣкакво си облаче.

Тутакси всички видѣхме нѣшто голѣмо и свѣтливо над главата и лицето на Іума; Госпожа У. Крукс заіави, че то било ръце.

След това Іум пак взе хармониката с едната си ръка (като продължаваше да стои между Г-жа И. и Г-н В. Крукс) и така іа протѣгна, штото ний всички можахме да видим като іа свива, и чухме от неіа оште една пѣсен. Г-жа Крукс и Іум видѣли нѣкаква свѣтлива на долніата част на инструмента; т. е., около клавишитѣ а останалитѣ се убедихме, че звуковетѣ са се възпроизвеждали с натискание ту на еднитѣ ту на другитѣ от клавишитѣ. Силата, коіато възпроизвеждаше тѣзи движения тѣй іасно и полека, несъзрѣна от болшинството измежду нас, като че ли искаше да ни докаже, че дѣйствително знае да свистри този инструмент. Іум като іа държение по такъв начин пред очите ни, изсвири ни се оште една прекрасна пѣсен.

След туй Іум се доближи до мен отзад ми и, като ме помоли да си простра лѣвата ръка, тури ѝ

хармониката по да се забелѣжи, че клавишитѣ бѣха на надолу, и изведнѣж предната част захвана да се свива. Изведнѣж той отне от нея ръката си, но хармониката не се мръдна от мѣстото си. Той си тури ръката на рамото ми, и всички можеха да се убедят, че в това време, когато никой не се коснуваше до хармониката, тя издаваше отдѣлни звукове, които не бѣха никаква пѣсец.

След това Гум пак си сѣдна на стола и с удари каза ни се, да премѣстим стола на един или два дѣйима.

Госпожа Т. си допрѣ прѣста до дѣсеницата и така си от нея се чува удари.

Малката дѣсчица, която бѣше върху книгата на стола, се помѣсти на нѣколко дѣйима. От хармониката се чува в това време нѣкакви звукове, когато тя бѣше на земята и Гум никак не се допираше даже до нея. Единия край от хартията, който бѣ подкривен под дѣсчицата (най-ближния до госпожа Крукс), на нѣколко се подподигна и отпуста. Последните три явлення станаха в същото време.

Аз почувствувах нѣкакво допиране до колѣното си; веднага след това г-жа Крукс и г-жа И. заидоу, че същото и тѣ почувствуваха.

В това също време аз спустнах под масата едно малко звънче; то ми се поднесе и захвана да звъни, като че ли описваше кръг. След това госпожа И. го взе из ръката ми, и то ѝ се показва меко и топло.

В дѣсчицата се забелѣжа едно бързо и не голѣмо движение.

Г-жа Крукс видѣ ръка, чиито прѣсте се допрѣха до китката, която Гум имаше на една петелка от палтото си; тази ръка извади китката и ѝ подаде на госпожа И., а листа му на господин Т.

Само г-н Гум и г-жа Крукс видѣха какъ тази ръка, пренесла цвѣтето и листа по въздуха на друго мѣсто.

Госпожа Крукс пустина под масата една роза; най-напред тя била побарана и послѣ взета от ръката ѝ. Звукове, прилични на тѣзи от барабан се чуваха от хармониката. Дъсчицата се застоя на един отъ ръбоветѣ си, закрепи се на един от краищата си и пак падна, но бърже пак се подигна с тричетири дѣйима над стола, и, като обърна единна си край към госпожа Крукс, почна да описва във въздуха един кръг над нашето събрание. След това тя се повдигна още по на високо, премина през главитѣ ни и падна надалеч от събранието ни.

Другата малка дъсчица силно се раздвижи, като оставѣше на хартията следи от карандаша. Тя се подвзе от масата и захвърча по разни направления. В това същото време, когато тази дъсчица се носѣше из въздуха, около насѣдалитѣ, хармониката пѣк свирѣше една пѣсен в ръката на Гума коіато стоѣше под ръката на госпожа Крукс. Когато дъсчицата хвърчеше, приближи се до госпожа Крукс, коіато като протѣгна ръката си, дълго време се въртѣ около неѣ хартията, заедно с дъската, премина под ред пред веѣкиго от нас на масата, като че ли ѣа мърдаше нѣкоѣа ръка. Гум и г-жа Крукс видѣли ръката, коіато вършела това.

Господин Крукс видѣл, че между Гум и г-жа Крукс се поѣавило свѣтіаща ръка. Кърпата на г-жа Крукс във време на този сеанс била от нѣкаква син ръка извадена от джеба ѝ. В това също време аз забелѣзвам, че в най-крайното кіуше на стаѣята под един стол се мърда нѣшото бѣло. Щом споменах за това нѣщо, изведнѣж чух от удари фразата: „Уилиам, вземи това!“ Ставам от мѣстото си, взимам в ръката си бѣлиа предмѣт и виждам, че това е кърпата на жена ми, свързана на възел; във възела се намѣри стеблото на розата, коіато бѣше опѣте преди взета. Аз занесох кърпата на разстояние 15 крака от това мѣсто, дѣто стоеше жена ми.

От друга страна, стъкленото шише, което бѣше на масата, се подвзе във въздуха и захвана да се чува траканье по дѣската. „Виждам лице“, извика Гум, „това е лицето на Филиппа... Филиппе, брате мой!“

След това шишето заедно с чашата се подвзе в въздуха и като се закрепѣ на едно разстояние от осем крака над масата, одариха се едно в друго, като отговориха на нашитѣ запитвания по този начин. Като се носѣха така из въздуха тѣзи два предмѣта, приближаваха се ту към един ту към друг от сѣдѣшитѣ около масата.

Г-н В. Крукс почувствувал нѣкаква рѣка да се допира до колѣното му. На тази страна, дѣто стоѣше Госпожа А. Крукс и дѣто бѣше шишето, в промежута на масата съгледали нѣкакъв прѣст. Госпожа Крукс и госпожа И. почувствували дѣпиране до себе си. В промежутѣта на масата пак били съгледани движешти прѣсти.

Дѣсчицата, коѣто бѣ паднала от своето носение по въздуха кѣдѣ прозореца, на далеч от събранието, пак захвана да се движи; 4-5 пѣти се чу да издава силен глас по тона; след това се отправи към Г-н Т. и през рамото му се отправи на масата. След това тѣа оште веднѣж се подвзе, като допрѣ единия си край почти до Г-жа Крукс, след туй до шишето и от там на масата, и, като застана нѣкак си вертикално, падна на масата. И чашата захвана силно да се движи.

Дѣската пак се показва на промежута на масата и отговори на питанието ни с условни знаци; когато се издигаше до три пѣти, това означаваше *Да*, когато един пѣтъ, това означаваше *Не*.

Нѣкои от присѣствуиушитѣ видѣха една рѣка да кѣса цвѣте от саксиата, коѣто бѣше на масата; останалитѣ пак видѣха един свѣтлѣащ облак. След това една китка се пренесе полегка по въздуха и се предаде на госпожа И. Крукс. Тази същата рѣка под-

несе друга китка на госпожа У. Крукс и ја разкъса между неѝа и Ѓум.

След това ударитѣ ни дадоха тази фраза: „Ний трѣбва да си отидем“. По цѣлата стаѝа се чува силни удари; малко по малко тѣ захванаха да отслабват и най сетнѣ се съвършено прекратиха.

След това сеанса се закри.

(Следва).

Книгата на духоветѣ.

от Аллана Кардека

Забелѣжка.— Захващаме печатанието в превод на най-главното спиритическо съчинение, което е основата на спиритическата доктрина. „Книгата на духоветѣ“ съдържа философията на спиритизма. Фактичската страна на спиритизма е изложена в „книгата на медиумитѣ“ и моралната страна в третѝо едно съчинение „небето и ада“. Тритѣ заедно съставляват учението на спиритизма, както основателя му, Аллан Кардек, го е схванал.

ПЪРВА КНИГА

Първитѣ причини.

ГЛАВА ПЪРВА.

Бог.

1. Бог и безконечността. — 2. Доказателства за съществуването на Бога. — 3. Свойствата (attributs) на Божеството. — Пантеизм.

Бог и безконечността

1. Што е Бог?

„Бог е върховния разум, начало на всичко.“*)

2 Какво се разумѣва с безконечността?

„Това което нема нито начало, нито конец; непознатото; всичко което се не знае то е безконечно.“

*) Текстовеѣ, които са между скобките, след всѣкой въпрос, са същинските отговори дадени от духоветѣ. Прибавенитѣ разяснения от автора са с малки букви за разпознаване; с обикновенни букви са само, когато образуват цѣли глави и нѣма възможност да ги смѣсят с отговоритѣ на духоветѣ.

3. Може ли да се каже, че Бог е безконечността?

„Опредѣление не точно. Бедност на човечески език, който не може да опредѣли нѣштата, които стоят по-високо от неговия разум“.

Бог е безконечен в своите съвършенства, но безконечността е едно съвършенство; да се мисли че Бог е безконечността, значи да вземем свойството на самото нѣшто и да опредѣлим едно нѣшто неизвѣстно със нѣшто още по-неизвѣстно.

Доказателство за съществуването на Бога.

4. Гдѣ можем да намерим вѣрни доказателства за съществуването на Бога?

„В аксиомата, която прилагате на вашите науки: нѣма дѣйствие без причина. Дирете причината във всичко, което не е дѣло човеческо, тогава вашия разум ще ви отговори“.

За да повѣрваме в Бога, стига само да хвърлим един поглед в творениата на природата. Вселенната съществува, значи има една причина; да се съмняваме в съществуването на Бога, значи да отказваме, че всѣко дѣйствие има причина и да потвърждаваме че *нищото* може да произведе *нѣшто*.

5. Какви следствия можем да извлѣчем от врожденото чувство, което всѣкой човек носи във себе си за съществуването на Бога?

„Че Бог съществува, защото от гдѣ би произшло това врождено чувство, ако не почиваше върху нѣшто? Това е още едно доказателство, че нѣма дѣйствие без причина“.

6. Това врождено чувство, за съществуването на Бога, което всѣкой чувства в себе си, не е ли следствие на възпитанието и произведение на науката?

„Ако това би било тѣй, защото вашите диваци имат това чувство?“

Ако врожденото чувство, за съществуването на едно върховно същество, не бѣше освен произведение на нѣкое учение, то не би било всемирно и не би съществувало освен у онези, които би го учили и придобили като наука.

7. Може ли да се дири първата причина на сътворението на всичко съществуващите във вътрешните особености (propriétés) на материята?

„Но тогава, која би била причината на тези особености? Тръбва всекога да дирите една първа причина, едно начало“.

Да отдаваме първото сътворение на свѣта на вътрешните особености на материята, ще каже да вземаме дѣйствието за причина, защото тези особености са от само себе си дѣствие, което трѣбва да си има причината.

8. Какво можете ни каза относително мнѣнието, което отдава създаването на свѣта на едно случайно съединение на материята?

„Друга глупост; кой човек със здрав разум би считал *случайа* като същество разумно? И послѣ какво е случая? Нищо“.

Хармонията, която управлява пружиниѣ на вселенната, открива опредѣлени съединения и пренацѣртания и чрез това показва една върховна разумност. Да отдаваме създаването на свѣта на случая, то би било велико безумие, защото, всекой знае, че случая е слѣп и не може да произвежда разумни нѣшта, а един разумен случай не е вече случай.

9. Гдѣ се вижда в първата причина един върховен и всевъзвишен ум над умоветѣ?

„Има една поговорка, която казва: от работата се познава мастора. Е! добръ, погледнете създаванията и дирете създателя. Гордостта ражда недовѣрието; горделивия не търпи нищо по-горѣ от себе си, и за това си въобразява че е дух силен! Нештастно създаване, което един слаб Божи вѣтрец би унищожил!“

Съдиат силата на разума от произведенната ѣ; и като нито едно човеческо същество не може да произведе нищо подобно каквото произвежда природата, значи първата причина на всичко е всевърховен разум на човечеството.

Каквито и да са чудесата, които произвежда човеческия ум, този ум все има в себе си едно начало; и колкото е по-велико, което произвежда този ум, толкос по-велико е началото, което има в себе си и което човѣкъ опредѣлява под разни имена. Това върховно начало е причина на всичко което съществува.

Свойствата (attributs) на Божеството.

10. Човек може ли да разумѣе същинската природа на Бога?

„Не, нѣма потрѣбната чувствителност“.

11. Ште ли дойде день, когато ште се позволи на човека да познае тайната на Божеството?

„Когато духа на човека не ште бѣде вече затъмняван от материата, и когато чрез усъвършенствуванието се приближи до него, тогава ште бѣде достоен да го види и да го познае“.

Несъвършенството на човеческитѣ качества не му позволяват да разумѣе вътрѣшната природа на Бога. В дѣтинството си човек често е сливал и слива Бога с природата и му отдава несъвършенствата си. Колкото нравственото чувство се развива у него, толкос повече неговия разум прониква по-добрѣ нѣштата и си прави едно по-точно поніатие и по-съобразно със здравия смисъл, при сичко че му остава още много до съвършенството

12. Като не е позволено да разумѣем същинската природа на Бога, не е ли поне възможно да узнаем нѣкои от неговитѣ съвършенства?

„Нѣкои си, да; човек колкото повече се възвишава над материата, толкос по-добрѣ захвашта да ги съглежда чрез мисълта“.

13. Когато казваме, че Бог е *вечен, безконечен, неизмѣним, невеществен, единствен, всемогъщ, все-справедлив и добър*, нѣмаме ли едно точно поніатие за неговитѣ качества?

„По вашему, да, защото вие мислите че всичко знаете; но разумѣйте, че има нѣшта много по високо стоіащи от ума на вашия най-умен човек, и за които вашия език, ограничен във вашитѣ мисли и чувства, не намира никак слова и изречения да ги изрази. Здравия разум дѣйствително ви учи, че Бог има всичкитѣ тѣзи съвършенства в най-висока степен, защото ако би имал едно само от тѣх, не тѣй съвършенно, не би бил върховен над всичко и следователно не би бил Бог. Бог за да бѣде над всичко

свършен не трѣбва да има ни най-малкото несвършенство, което въображението би си помислило.“

Бог е *вечен*; ако би имал начало, той би произлѣзъл от хаоса, или той би бил сътворен от друг нѣкой. Със този начин малко по-малко ще възлѣзем до убеждението на безконечността и вечността.

Бог е *неизмѣним*; ако той подпадаше на промѣнения, законитѣ, които управляват вселенната не би имали никаква трайност.

Бог е *невеществен*, сиреч, неговата природа се различава от всичко което наричаме материя; иначе не би бил неизмѣним ашото той би подлежал на материални промѣнения.

Бог е *единствен*; ако имаше много Богове, то не би имало ни единство на възгледитѣ, нито единство на могѣществото в порядока на вселенната.

Той е *всемогѣщ* защото е единствен; ако нѣмаше върховна власт би съществувало нѣщо друго, по-силно от него, и той не би бил творение над всичкитѣ творения.

Той е *всесправедлив и безкрайно добър*; премѣдростта на божественнитѣ закони се забелѣзва в най-малкитѣ нѣшта, както и във най-голѣмитѣ, и тази премѣдрост не допушта никакво съмнѣние за неговата справедливост и доброта.

Пантеизм.

14. Бог съшщество отдѣлно ли е? или, според мнѣнието на нѣкои си, е цѣлокупността на всичкитѣ сили, на всичката разумност в цѣлата вселенна?

„Ако би било тѣй, той не би бил Бог, защото той щѣше да бѣде следствие а не причина.

„Бог съшествува, не трѣбва да имате никакво съмнѣние; това е съшественното, вѣрвайте на моитѣ думи; не се губете в един лабиринт, от който не бихте могли да излѣзете никога; това недовѣрие не ще ви направи по-добри, напротив ще станете по-горделиви, като постоіанно мислите, че всичко знаете, когато в дѣйствителност нищо не знаете.

„За това оставете на страна всичкитѣ тѣзи ваши системи; има други нѣшта, които трѣбва да ви занимават повече; напримѣр, начнете от себе си, изучете вашитѣ собствени недостатѣци за да можете да се освободите от тѣх, това за нас би било много по-

полезно, от колкото да настоиавате да проникните в непроницаемостта“.

15. Какво трѣбва да мислим относително мнѣнието, което счита всичкитѣ тѣла на природата, всичкитѣ същества, всичкитѣ глобузи на вселенната като части от Божеството, и които събрани в куп правят Божеството; сиреч какво да мислим за Пантеизма?

„Человек като не може да бъде Бог, иска непременно да бъде поне една част от него“.

16. Последователитѣ на тази наука, гордѣят се, че намѣриха нѣкои от Божиитѣ свойства: Свѣтоветѣ като са безконечни и Бог е безконечен; пустотата или хаоса като не съществува, Бог е всѣкъдѣ; като Бог е всѣкъдѣ и като всичко е част нераздѣлима на Бога, смѣят да мислят че имат право да считат природнитѣ явлениа разумни; с какво може да се възрази против тѣзи разсъждения?

„С логиката; разсъдете здраво и не ште ви бъде трудно да съзрете глупостта“.

Пантеизма представява Бога като същество вештественно, което, макар че е надарено от върховен ум, привсе това представлява във величествен вид това, което ние сме в малък; и тъй като материята постоянно се преобразява и Бог не би бил постоянен и траен, той би подлежал на всичкитѣ лошевини, на всичкитѣ човечески нужди, и би се лишил от едно свойство да бъде: неизмѣним. Ний не можем да отдадем на Бога свойствата на материята без да го унижим мислено, и със всичкитѣ тънки хитрости на софизма не би сполучили да решиме проблемата на вътрѣшната Божия природа. Истина е, че и ний не знаем всичко подробно какъв е, но знаем добръ какъв може да не е; доктрината на Пантеизма противоречи с неговитѣ най-съществени свойства; слива твореца с творениата, съшто като да бихме помислили че една машина би била една част от машиниста, който ја направи.

Божията премъдрост се открива във всичкитѣ му творения, както разума и изкуството на живописеца в неговата картина; но творениата на Бога не са тѣ Бог, както и картината не е самия живописец, който ја измислил и изработил.

(Слѣдва).

Чудесно предизвѣстіаваніе.

(из Revue spirite).

Следуиуштата история е заета от Мадритското спиритическо списание Irradiation:

„Преди шест години, аз се присъединих към един млад лѣкаръ в Америка, Морис Станнер, родом из Германия, гдѣто живѣеше фамилиата му. Ний се отправихме към Боливия да изпълнем една мисия, с коіато го бѣше натоварило Ботаническото общество в Берлин, а именно: да изучи флората на Южна Америка и да донесе в отечеството си една богата сбирка от нови видове растения. Г. Морис Станнер бѣше придружен от един стар слуга на фамилиата им, който, като него, знаѣше прекрасно испански.

След нѣколко дена от стѣпванието ни в Боливия, ний отидохме в Пац, гѣста и листата гора с широко пространство, като занесохме с нас си всичко каквото ни трѣбваше за да се издържаме през всичкото време на изучаваніето.

Едвам се намѣрихме в тѣзи самотиа и се случи една от ония бѣсни и ужасни бури, които вселяват страх и в най куражнитѣ души.

Като затворници под шатрата си, ний слушахме цѣли часове страшния шум на грѣмотевицата, ревеніето на урагана и шумолението на дѣжда, който непреставаше да вали като из ведро. Около 6 часа вечерта буріата нѣкак утихна, но вѣтѣра оште продължаваше да клати шатрата ни, коіато на всѣки миг приличаше да хвъркне. Настѣпи темна, печална, студена нощ и ний си легнахме с надѣжда да вкусаме малко сънъ въпрѣки вънкашната гіуриултия.

Цѣли три часа се трѣкалиахме без да можем да мигнем, обвладани, каквито бѣхме, от страх за нѣкаква опасност. Обаче умората надви и ний заспахме дълбоко.

Около два часа сутринта, младия доктор биде събуден стрѣснато и той чу един глас който му викаше:

„Морис, Морис!“ косата му настръхна и един студен пот изби тѣлото му.

— Иване, Иване, извика той на слугата си, чу ли?

— Чух, отговори стария слуга, това е гласа на майка ви.

Една минута не се бѣ изминало, когато доктора чу отново да му вика един глас по-силно и по-смѣтено: „Морис, Морис!“

— В името на Бога! Какво значи това Иване? извика лѣкаръа.

— Незнаѣ какво да ви отговорѣа, Господарьо, отвърна Иван, но аз съм увѣрен че това е гласа на майка ви.

Ний останахме нѣми, смаѣни, вкаменени, слушапши внимателно, и за трети път ний чухме твърдѣ ясно гласа на нѣкой отчаѣан, който повтарѣше: „Морис, Морис!“

Ний напуснахме отведнѣж леглата си, отворихме вратата на шатрата и в момента кога да излѣзем, дръпнахме се уплашени пред страшната панорама, коѣто се представи пред очитѣ ни. Гората бѣше в пламъци и огъвѣа напредваше бързо, като обкрѣжаваше почти от вред шатрата ни. Ний влѣзохме бързо, вземахме събранитѣ растения и излѣзохме тичешком; след десет минути от избѣгването ни, шатратата бѣше на пепел.

— От дѣ идѣше гласа, който ни спаси? Кой повтори името на доктора в тѣзи дива самотни?

Тайната се обѣасни след два месеца от случката. Лѣкаръа получи едно писмо от майка си, коѣто му разправѣше, че неѣа съпътата нощ, като го видѣла на сънъ в една голѣма опасност, извикала го силно по име три пъти. Тѣа прибавѣа, че му пишѣла да го пита да ли е живо и здраво, зашото безпокойствие потискало душата ѣ от както сънувала този лош сънъ. Като ни съобшти писаното на майка си, доктора ни показа писмото с тѣзи думи: „тайната е обѣаснена“.

Забелѣжваме на читателитѣ си че актіоритѣ в тѣзи интересна история не са хора да вѣрват лесно в иллюзии, ами доктори и учени наклонни към скептицизм. Трѣбвало да са били силно убедени в реалността на горѣописания факт за да смѣят да го разказват на хората,

РАЗНИ.

Сполучлив отговор.—Достопочтвенния Г. Сен Мор Уилугби, съобщава на „Daily Telegraph“ следующия забелѣжителен факт, на когото сам бил свидетел. В една селска къща в Мидланд се занимавали с опити на дъсчица и Уилугби попитал един Господин, който присѣствувал там и бил голѣм скептик, повѣрвал ли би в дѣйствителността на явлениата ако получи отговор на нѣкой въпрос, мислено зададен, който да не бѣде извѣстен никому от присѣствуиущитѣ. „При такова условие аз, разбира се, признавам, че това не е измама, мистификация, по само при таквоя условие“. На часа дъсчицата се раздвижила живо и написала думитѣ: „Француска шега“. Удовлетворителен ли е този отговор? попитали скептика и на неговото отрицание, помолили дъсчицата да разясни недоразумението; тя бързо написала: „как се нарича шега на Француски език?“ Никой от присѣствуиущитѣ не помнѣл и дотрѣбало да разгърнат речника. Като намѣрили думата, очудения скептик възкликнал: „аз попитах ва ума си—и, разбира се, никой не можѣше да знай—кой конь ще спечели наградата в Кембриджскитѣ надпрепускавания, и, ето, четете отговора!“ притурил той, като показал в речника думата „Plaisauterie“ (шега). Това било името на един от най-добритѣ коне в тѣз годишнитѣ надпрепускавания. Но възползвал ли се е нѣкой из присѣствуиущитѣ от отговора на дъсчицата, то Г. Уилугби не съобщава.

Ново спиритическо списание.—Извѣстния издатель на английското спиритическо списание „Review of Reviews“ (Преглед на прегледитѣ), Стед, е разпоратил обіавление за основанието на един тримесечен сборник, посвѣтен за изучаванieto на тѣй нареченитѣ *сърххестественни іавлення*, под название „Borderland“ (пригранична област). Целта на този сборник е да даде простор и поток на всички изследователи по тѣзи іавлення, штото да се почене систематически и опредѣлено изучаванieto на новитѣ факти, които повечето се изучават днес безсвързано и по отдѣлно. „Неотколѣпнитѣ ми општи, говори той, са ме убедили, първо, че в тѣй нареченитѣ оккултически (тайни) науки, се закліучават много повече истини, отколкото не си предполага обществото и, второ, че, с малки изкліучения, изследванieto се води не твърдѣ корѣнно и систематически. С една дума, в изучаванieto на „приграничнитѣ“ іавлення не се употрѣбава систематическиа и непрекъснат метод (способ), който се употрѣбава във физическитѣ науки“ В този сборник ште се обнародват всички такива факти, каквито се узнаіат из цѣлия свѣт, като се разпредѣліат в съответствуіуштия им разред, ште се указват разни начини за изследвание и ште се дават нужднитѣ разіаснения при изучаванieto им. Като сътрудници ште бѣдат разни кръжоци от набліудатели. За полесно материала ште се разпредѣліа така: 1) іавлення, които зависіат единствено от самото лице; 2) іавлення, които произтичат из умственнитѣ отношения на двѣ или нѣколко живи лица; 3) іавлення, които указват познание на бѣдѣшти събития; 4) іавлення на призраци от живи или умрѣли хора; 5) іавлення, производими изкуствено; 6) смесени іавлення. По тоз начин ште се помогне много на спиритизма да влѣзе по скоро в числото на строго—опитнитѣ науки.

(из „Ребус“).

Жив-умръл.—Последніата мода в Съединенитѣ Штати е да се обзалагат за или против Г. Сеймор. Г. Сеймор, като намира че всемирното изложение на отечеството му се нуждае от едно допълнение оште, се решил да се закопае жив, на шест крака под земята, в Чикаго. Гробния му ковчег е готов—той е, не знам зашто, на три отдѣления—и Г. Сеймор ште легни в него към 15 Август; върху гроба му ште посѣят ечемикъ и според желанието му нѣма да го разкопаіат преди да порастне ечемикъа, значи, както предполага, къмъ 24 Септември. Тогаз Г. Сеймор ште възкръсне из между мъртвитѣ.

Кметството в Чикаго не се съмнѣва че привременния мавзолей на Г. Сеймор ште бѣде мѣсто за най-обикновенна разходка от сега до 24 Септември; то е, прочес, съвършено разположено да удовлетвори всекакъ съгражданина си, като го зарови съ нуждното тържество. Но, обаче, се е условило че гроба ште бѣде пазен от стражари и че един сваріад от електрически звънци ште бѣде поставен за до в гроба, штото да даде възможност на Г. Сеймор да изиска сам своето разкопаваніе, ако по нѣкакъв случай му стане отегчително между *къртозетѣ*.

Този вид заравіаніе се практикува много в Индия и други страни, гдѣто тайната на външното самоумъртвіаваніе се предава от векове на поколенията.

(из Messenger).

„Библиография“ и „Корреспонденция“, по нѣманіе мѣсто в настоящата книжка, ште останат за идущтата да се помѣстиат.

Редакциата.